

Веселка

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE
RAINBOW
a Children's
Magazine

РІК XXVI
ЖОВТЕНЬ 1979
Ч. 10 (301)

РОЗГАДАЙМО!

ЧИ ЗНАЄТЕ?

- а) Чим вечір кінчається, а ранок починається?
б) Чим літо кінчається, а осінь починається?

Загадка

Буркотливий, вайлуватий,
Ходить лісом дід кошлатий,
Одягнувся в козушину,
Мед шукає і ожину.
Влітку любить полювати,
А взимі — у лігві спати.
Та весна лиш прилетить —
Просипається — — — — —

ЩО ЦЕ?

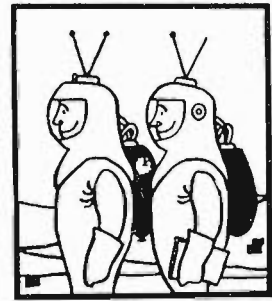
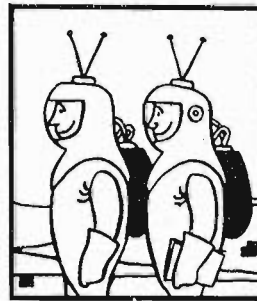
- а) З „и” смачним я все буваю,
Як мене в печі спечуть;
З „о” у хаті пробуваю —
через мене всі ідуть.
б) Як до всього світу
Букви дві додати,
Стане зразу ясно
Уночі в кімнаті.

ЯКІ ЦЕ СЛОВА?

×	а	×	а	Найдороща для дітей
×	а	×	а	Мас образ
×	а	×	а	Малюнок землі
×	а	×	а	Живе в Римі
×	а	×	а	Гарний птах
×	а	×	а	Напій
×	а	×	а	На ній сидимо
×	а	×	а	Сховок на гроші
×	а	×	а	Багато людей
×	а	×	а	Вода в іншому вигляді
×	а	×	а	Жде злочинця
×	а	×	а	Створини
×	а	×	а	Мама мамі

На місце хрестиків вставте відповідні букви і розгадайте, які це слова.

КОСМОНАВТИЧНА ЛОМИГОЛОВКА

Отут два рисунки космонавтів під час вправ. Здається, рисунки однакові, але насправді вони різняться аж десятима подробицями. Відшукайте ці різниці!

ДИВНІ БУДИНКИ

Маленькі будинки по місту біжать,
І старші і діти в будинках сидять.

А КРОСТИХ

В сюди дму: на землю й воду,
І міняю я погоду.
Т о добро роблю, то шкоду
Е ге-геж! Такий то я —
Р озгадай моє ім'я!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК З ЧИСЛА „ВЕСЕЛКИ” ЗА ВЕРЕСЕНЬ 1979 р.: ЗАГАДКА: ніч. ЗАГАДКА: ножиці. **ЩО ЦЕ?**
а) Дірка. б) Яма. в) Міст. г) Колеса. ґ) Сонце. д) Очі.
ШАРАДА: пара, кора, рама, мапа. Цілість: п а н а р о м а.
ЖАРТІВЛИВЕ ПИТАННЯ-ЗАГАДКА: Яблука були в торбі.

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колерія. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 долар.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”

Обкладинка роботи — Івана Бриковича

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey.

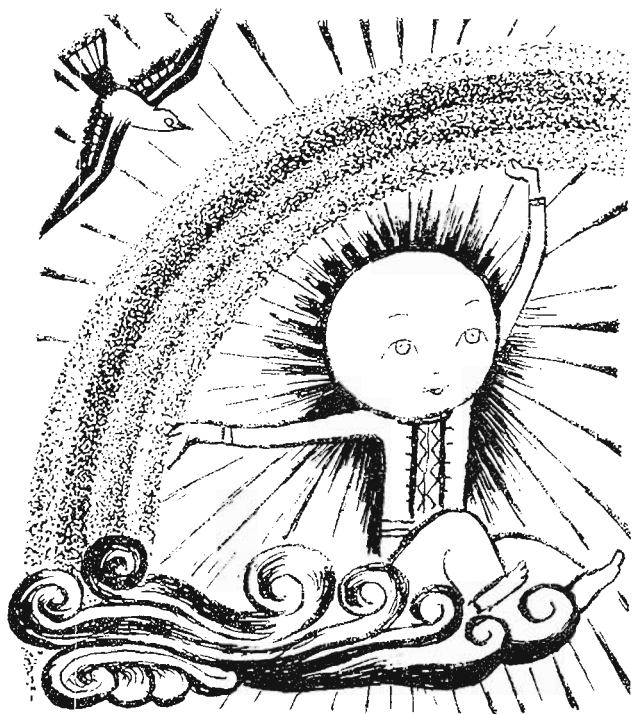
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year. UNA members \$5.00 per year.

Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ярема Козак — Завзяті футболісти

НАЙКРАЩІ ЧАРИ

(Ілюстрації Едварда Козака)

Осінь у мряках... Негода... Сльота... Змінилась погода, не та вже, не та... Тільки у спогадах, мов на картині, зосталося літо і табір в соснині, мандри до гір, водоспадів і скель, поїзд, автобус, літак, корабель.

Ех, було гарно! Мінялись картини: місто розлоге, верхи, полонини, степ неозорий, разки узбереж, море, мов синя пустеля без меж. Казка скінчилася — в'яне природа, осінь у мряках... і дощ... і негода...

Та сумувати не треба нам, діти! Маєм ми чари, найкращі у світі, маєм ми килим такий чарівний, що в далечинь понесе нас як стій, в див-

ні країни, в міста та оселі, понад моря, і ліси, і пустелі, поміж людей, поміж друзів-дітей. Гарно й цікаво там так, що аж гей!

Навіть у давні минулі роки чари відкриють шляхи і стежки: разом з Колюмбом напнемо вітрила, бурі й вітри переможемо сміло. Хочете — княжий ми Київ оглянем, із Святославом на ворога станем, до запорожців поїдем на Січ — дощ нас не спинить, ні холод, ні ніч.

Що ж то за чари? Вгадати — дрібниця! Чари ці — книжка, пригод скарбівниця, досвіду, мудрости, знань джерело, свіже, мов легіт, і чисте, мов скло. Книжка — то радість, розвага душевна, вчителька наша, порадиця певна. Хто попрохає у неї помощи, з доброї певно не зійде дорези. Читаймо ж ми книжку, багато книжок — забудем про дощ, про мороз і сніжок! Тільки дивімся, щоб добра була, щоб нас не вчила неправди і зла!

Книжки посестра — газетка дитяча, подруга дітям ласкава, добряча. Любим „Веселку“, читаєм її, з нею мандруємо в дальні краї, з нею гадками ми линею додому, з нею вклоняємось Богу святому, граємось з нею, вчимось повсякчас — будь же „Веселко“ все в гостях у нас!

В кого „Веселка“ і книжка у хаті, буде він розумом-серцем багатий, матиме щастя й гаразд, і тому — слава й пошана йому!

Р.

Разок — шнурок коралів, намисто. Морські узбережжя, наїжені скелями, виглядають часами мов такі разки.

Бліде сонечко, і жовкне
Пишне листя на гілках,
Ліс німіє, тихне, мовкне,
Не щебече в ньому птах...

ЖОВТЕНЬ

Осінь просить нас у гості —
Подаруймо їй наш спів!
А в заплату дасть нам Осінь
Повні кошики грибів.

Ніна БУРИК

Ілюстрації Едварда КОЗАКА

ЛІСОВА ШКОЛА

Ох, і весело ж у лісі! Осінь листя золотить. Школярам малим назустріч з вітерцем воно летить.

Чепурилася Зайчиха, заклопотана така: перший раз вона до школи відіпроджує сінка. Зайчик вмитий, в гарній шапці, мамі хустку подає — він такий сьогодні чемний, сам себе не пізнає.

А Ведмеді свого сина добудитись не могли — що вони його штовхали, ледве з ліжечка стягли! Він гарчав і відбивався, довго очі протирав, поволеньки умивався і штанчата натягав.

Та й Лисиця рано встала, доню швидко підняла, одягла і причесала, стрічку в хвостика вишпорила і до школи повела.

Ось і школа на горбочку, у вишнево-му садочку — школярів отут багато! А мам, немов у свято, причепурені стоять, поміж себе гомонять.

І Зайчата поставали, чомно лапки поскладали та на Вовчика блим-блیم — чи не вкусить часом він? Тут і чорні Воронята, і руденькі Вивірчата, і Горобчики малі посідали на траві.

Вчитель, Бусель в окулярах, школярів поставив в пари, всіх за списком викликав, потім класу показав. Там були гарненькі лави, гльобус круглий голубий, рахівниця там стояла, шафа і книжки у ній. Таблиця велика, чорна всім сподобалась звірятам

— літери на ній усякі можна буде рисувати.

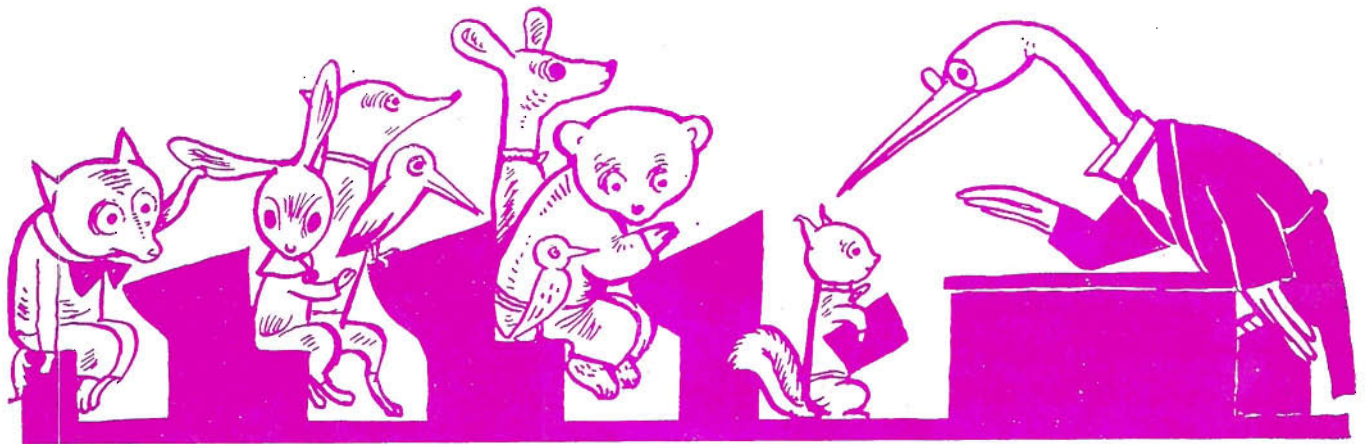
Всі на лави посідали, нишком з вікон поглядали: чи матуся ще чекає, чи її уже немає.

Вовчик вчителя не слухав, смикав Зайчика за вуха, та Бузько побачив це і постукав олівцем:

— Діти, — мовив, — тут учіться, не кусайтесь, не сваріться! Хто школяриком зробивсь, щоб і битись відучивсь!

Раптом двері відчинились і малесенький їжак в класу м'ячиком вкотився — був червоний, наче рак.

— Пане вчителю, пробачте, в перший

день спізнівся я. Та повірте — всьому вина тільки тіточка моя...

— Чим так дуже завинила? — вчитель учня запитав.

— Бо мене не розбудила? — так їй йому сказав.

Мовив Бусель: — Ну, сідай! На майбут-

не пам'ятай: не чекай, поки розбудять, сам до школи поспішай.

Посміялись учні трішки над маленьким їжачком. Потім узялись за книжки і за зошити гуртом.

Лине лист з дерев сухий, розпочався рік шкільний.

К. ПЕРЕЛІСНА

Ілюстрація Едварда КОЗАКА

ДО САДОЧКА

До дитячого садочка
Идуть веселі діточки,
Будуть вчитися ліпити,
Малюватимуть хатки.

Зроблять квіти для віночка,
Вивчать віршики, пісні,
А казки такі почують!
Що розкажуть і мені.

ТУП - ТУП - ТУП!

Туп-туп-туп! Там і тут
До садочка діти йдуть.
Не біжать, не кричать,
Лиш ніжками тупотять.

РІК УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ

(Ілюстрація Зенона Онишкевича)

1979-ий рік дістав у всім світі назву „Рік Дитини”. Що це значить? Різні уряди та громадські товариства культурних країн та народів прикладають усіх зусиль, щоб їх діти якнайкраще виховувалися та щоб під добрим наглядом були безпечні та щасливі. Особливо у великих містах і в занедбаних країнах є чимало дітей, що не одержують належної опіки, голодують і бідують. Між ними багато опущених або сиріт. Але і тим, що живуть під опікою батьків, уряди і громадські товариства, як треба, приходять з допомогою, щоб батьки могли краще виховати своїх дітей.

Було б дуже побажано, щоб не тільки читачі „Веселки”, але всі українські діти та підростаюча молодь стали найкращим взором для своїх товаришів у різних школах, де з ними стрічаються. Бож не раз самі можемо переконалися, як у великих містах є багато недобрих дітей. Наш добрий приклад це була б велика слава для української молоді, але й для всього українського народу, головню тієї частини, що живе на поселенню поза межами рідної землі-батьківщини.

Українські діти знаючи, що батьки і вся громадськість ними опікується, повинні в Році Української Дитини і далі щороку зробити все, що в їх силі, щоб виявити і від себе вдячність своїм батькам, опікунам і приятелям. А виявити цю вдячність вони можуть різним способом:

1. не стидатися між чужими свого українського походження; треба розповідати їм про Україну і про її свободолюбний нарід, що перебуває в комуні-московській неволі; про українських дітей, яким ворог відбирає їх материну мову і вже навіть у дитячих садках накидає їм чужу;

2. шанувати українську мову та говорити нею всюди, де це тільки можливо, і старатись її краще пізнати та розвивати. Тому треба постійно читати „Веселку” та інші дитячі журнали і українські книжки. Коли попросите батьків, вони напевно вам їх куплять або випозичать у бібліотеці;

3. намовляти своїх співтоваришів і співтоваришок, щоб вони постійно говорили між собою рідною мовою, передплачували і читали „Веселку” та інші українські журнали та книжки;

4. старатися пильно виконувати свої обов'язки б школі, в церкві, в організаціях молоді (напр., Пласті, СУМ-і, ОДУМ-і і под.) та в батьківському домі, а головню мати любов і довір'я до своїх батьків і бути їм послухними;

5. взірцево поводитися в школі, церкві, на вулиці, в домах своїх товаришів, коли в них буваємо, та всюди, де стрічаємося з іншими людьми та молоддю, та бути взором для інших.

Можливо, що дехто запитає, чому ми маємо все так поводитися. Відповідь ось така:

Український нарід на своїй багатій землі живе і розвиває свою культуру кілька тисяч літ. Але ворог

докладає всіх старань, щоб наш нарід став „Юдою”, зрадником, щоб відрікся своєї національної гідности, свого імени і перестав бути собою. Це було б ганьбою і тяжким гріхом, якому і Бог і чесні люди йому не простили б. Тому ми повинні доказати все і всюди, що ми є окремим та гідним народом і що наша тисячолітня культура дорівнює культурам інших народів у світі.

Ми віримо, що незабаром Україна, земля наших предків, стане вільною і буде потребувати багато добрих, розумних і освічених людей, щоб допомогти їй відбудувати вільну власну державу і щасливе життя. Ми віримо, що тими людьми, які допомогли б своїй батьківщині, можуть бути також і ті, що сьогодні читають або завтра будуть читати „Веселку”, бо вони зрозуміють, що в їх серцях б'ється правдиве українське серце.

Тому нехай „Міжнародний Рік Дитини” буде в нас „Роком Української Дитини”. Хай цей рік ще міцніше пригадає нам, хто ми та які наші обов'язки, яка наша подяка рідним батькам і опікунам та яка вірність українському народові і його предківській Церкві. Хай кожна українська дитина пам'ятає, що тисячі-тисячі українських борців-героїв віддали своє життя за волю рідного народу. Їх ніколи не можна забути. На їх крові зросте щаслива доля українського народу.

Подумайте, читачі, над цими справами, прийміть їх до серця і поведіться так, як цього вчить „Веселка”. Попросіть теж своїх батьків і мамів, а також учителів ув українській школі, щоб разом з вами прочитали цю статтейку і обговорили її думки.

За В. М.

Пояснення-словничок: уряд — головне керування країною — government; громадські товариства (організації) — public organizations, взір — зразок (example); довір'я — confidence.

НАЙКРАЩА ІГРАШКА

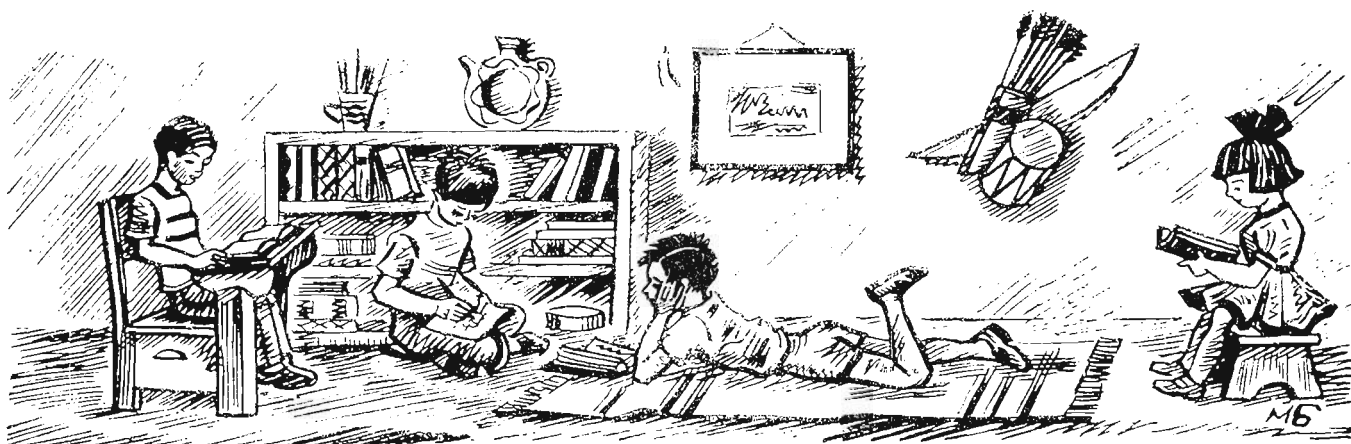
(ілюстрація Богдана Божемського)

Дома в кожнім закапелку
Маю іграшок багато
Та дістану де „Веселку” —
От тоді у мене свято!

Всякі там казки, пригоди,
Вірші загадки, картини
І цікавий світ природи —
Втіха, радість для дитини.

Не забудьте з а р а з, тату,
Переслати передплату
До щоденника „Свобода”,
Де „Веселка” ця виходить!

Бо „Веселка” звеселяє,
Бо „Веселка” нас навчає
І несе між наші стіни
Подих вітру з України.

ГОРІШКИ

В лісі галас, крики, смішки, —
Це прийшла вже дівчора.
Розглядає, де горішки,
І найкращі вибира.

Ті горішки молоденькі,
Ще у чашечках сидять,
Зерна ніжні, солоденькі, —
Ну, якраз же для малят!

К. ПЕРЕЛІСНА

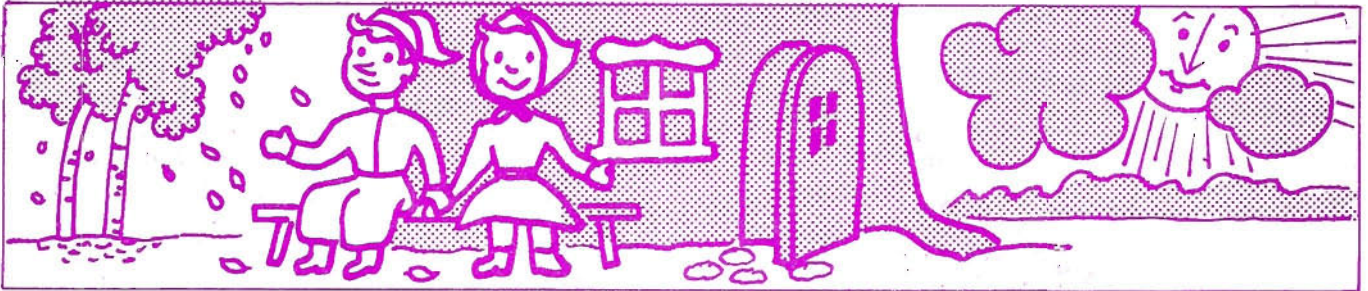
У ЛІСОЧКУ НА ЛІЩИНІ

У лісочку на ліщині
Став горішок виростать,
Заховався в листі щільно
І боявся виглядять.

Та настали дні тепленькі —
Потовстів горіх, поспів,
3 листя виглянув злегенька
І... додолу полетів!

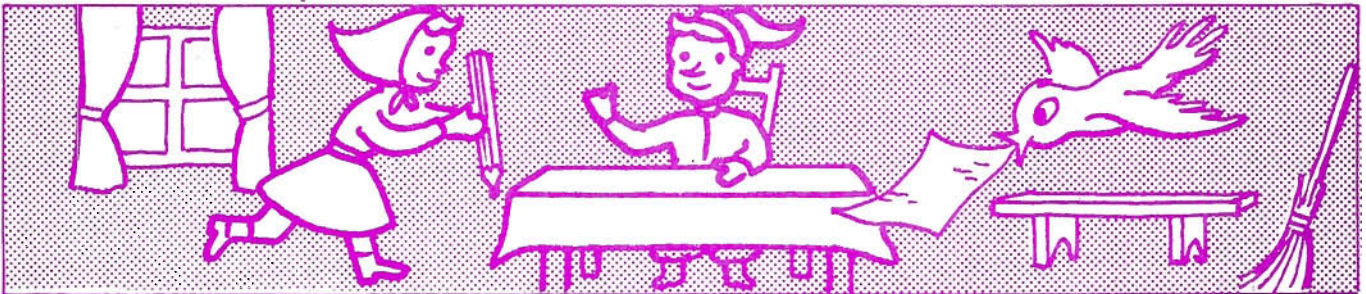
Гоца Драла

Раз осінньою порою
Затужив гном за весною.

Став він Гоценьки питати:
— Де тепер весни шукати?

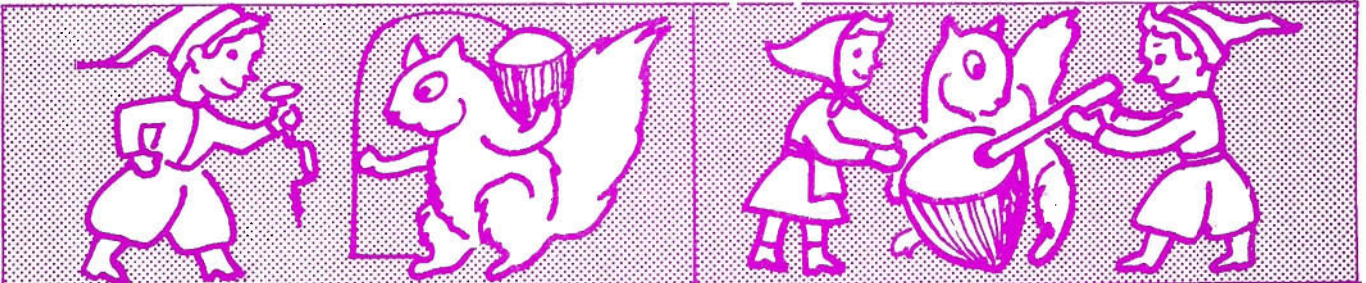
— В теплий ірій полетіла! —
Гоца Драла відповіла.

— Ми листочка напишім,
До весни його пішлім —

— Щоб чужий лишила край
І вернулася в наш гай.

Гномик крикнув: — Добра рада!
Напишу листочка радо!

Легко гномові писати,
Але як той лист післати?

Міркували цілу нічку,
Аж дістали десь горішка.

В ньому дірочку зробили,
Лист упхали й заліпили.

А тоді того горішка
Плюх із кручі просто в річку!

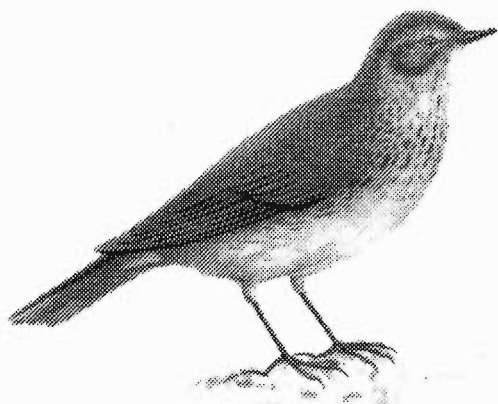
— Плинь, горішку, хоч три дні,
Донеси листа весні!

Поспішай, не барись,
І на пошті не згубись!

МОЇ ЛІСОВІ ПРИЯТЕЛІ

(З циклу: Дитячі спогади дідуся Костя)

Настала весна, в поле вийшли орачі з плугами. Над ними високо-високо щебетав жайворонок. Не тільки орачі, а й діти залюбки прислухувалися до його щебетання і їм здавалося, що він навперемінку вимовляє: „Йду до Бога молотити!, а потім — „Впав ціп! Впав ціп!“. Так вони за жайворонком і повторяли, граючись словами.

Жайворонок

Одного дня я пішов до недалекого лісу. У лісі було так гарно, мов у раю. вже здалека почув я голоси дроздів, що своїм гострим свистом перші будять ліс до праці. Що один скінчить посвистувати, то другий починає.

Сойка

Ось і ліс. Побачила мене сойка і наче вимовляє: „Че, ти чого тут?“ Під кущами біліє пахуча конвалія.

Пішов я подивитись, що робить мій приятель, старий, ще безлистий дуб. Поважно підіймав він угору могутнє галуззя, мов рамена, а по галуззі безжурно скакала жвава вивірка. Побачила мене, здивувалася, зачикала, махнула пушистим хвостом, стрибнула з галузі на галузь, а там передалася на сусіднього дуба. десь подалі застукав

Вивірка-білка

дятель, потім відізвалася горлиця. Я стояв, мов зачарований. Як же гарно навесні в українському лісі!

Я пішов далі — на зруб. Зруб заріс густо кущами. Там був у мене „знайомий“ пеньок, де я залюбки сидав, слухав лісової музики і спостерігав, що діється кругом мене. З куща на кущ перелітали якісь малі пташки і радісно підспівували.

Дятель-жовна

Горлиця

Нараз щось зашелестіло в недалекому кущі. То прилетів дрізд і сів оподалік на галузку. Я зараз його пізнав: він мав чорне пір'я. Хоч я не рухався, він побачив мене і кудись полетів. Але незабаром вернувся і сів на іншому кущі. Ми приглядалися один до одного. Я засміявся — дрізд свиснув. Таке було наше перше знайомство.

За кілька днів, коли я знову сидів на своїм пеньку, побачив в сусіднім кущі гніздо, а в гнізді — дрозда чи, може дроздику. Птаха сиділа неспокійно, але не втікала. Я зрозумів: це дрозди висиджу-

ють молодих. Не треба їх непокоїти! Все таки цікавість перемогла, і за кілька днів я знову підійшов обережно до свого пенька. Недалеко в куцах нишпорили вивірка, але, як побачила мене, зачикотіла, стрибнула на недалеке дерево і тільки хвостом майнула між гілками.

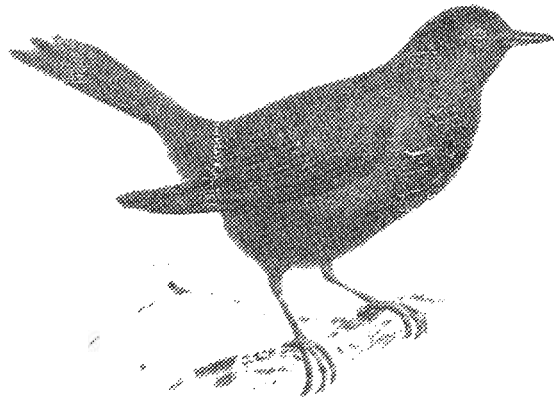
Все ж склалося так, що я заприятелював і з дроздами і з вивіркою. Я приносив до лісу шматки білого хліба, дробив їх на кришини і сипав на гладкого пенька. Я став його називати „рестораном”. Біля кришин клав шматки цукру. На другий день усього цього добра вже не було. Дрозди і вивірка знайшли і поїли.

По двох тижнях, коли я з'явився на зрубі, зчинився галас. Зі мною був невеликий песик Гепа. Як дрозди його побачили, зняли крик на весь ліс. Та й мали чого! Вони боялися за своїх дітей, що їх четверо сиділо у гнізді, було видно голівки. Я наказав Гепі лежати непорушно біля моїх ніг, і дрозди трохи заспокоїлися.

Дроздиха накрила своїх малят, а дрізд полетів кудись, мабуть, за поживою, бо за кілька хвилин приніс у дзьобику червячка. Присів на краю гнізда і, як доброму батькові годиться, розподілив червячка між усіма дітьми. Опісля обидвоє дрозди відлетіли — знак, що перестали боятися. Влісі вони довго не барилися — за кожним разом одне або друге приносило дітям якусь поживу.

Щоб не хвилювати своїх лісових приятелів, я не брав більше песика з собою. Дрозди і вивірка так привикли до мене, що підходили зовсім близько і забирали кришини хліба й шматки цукру. Згодом кількість моїх приятелів збільшилася. Дрозденята підросли, виходили з гнізда і за прикладом тата й мами збирали кришинки. Дійшло до того, що котресь сміливіше пташеня, бувало сідало в мене на носок черевика.

Знову минуло кілька тижнів. Як я приходив на зруб, то старі батьки-дрозди здалека вітали мене

Дрізд

радісним свистом, а молоді їм помагали. Вони стрибали довкола мене, чекаючи, що їх чимось пригощу. Той радісний галас птахів зваблював і вивірку, що завжди була недалеко. Вона теж прибігала до мене і ставала дибки, доки не дістала шматка цукру або горішка. Дрозди і вивірка так були привикли до мене, як ті тварини, що їх стрічаємо в парках великих міст.

Сумно мені стало, коли я восени прийшов до свого пенька на зрубі. Листя пожовкло й облітало. Лісова музика замовкла. Не було дроздів, і вивірка десь поділася. Навіть дуб по-інакшому шумів. Він, єдиний з моїх лісових приятелів, вітав мене, але в його шумі вчувалася якась задума...

На основі записок Костя Гупця
опрацював Роман Завадович

Пояснення-словничок: Орач — плугатор (plougher); жайворонок — lark; цін — beater, tresherr; дрізд — black-bird, ouzel; сойка — jay; горлиця — turtle-dove; дятель — woodpecker; зруб — частина лісу, де вирубано високі дерева, а пеньки обросли кущами; нишпорити — to search; червяк — worm; зваблювати — заманювати — to allure; дибки ставати — to rear up.

ПРОЩАННЯ З ЗАБАВКАМИ

Від сьогодні я вже не дівчак,
Так мене прощу не називати! —
Маю, правда, років шість, однак
По-дитячому уже не буду гратись.

Я ходив на книжковий базар,
Тато книжку там купив для мене;
Книжка називається БУКВАР,
Все у ній цікаве ще й учене.

Букви там рядочками стоять
По одній, по дві, чотири, п'ять;
Олівця візьму я без принуки,
Заберуся пильно до науки.

Будь здоровий, зайчику із вати,
Кльовне з носом, мов червоний мак! —
Відтепер ви грайтесь з меншим братом,
Бо тепер школяр я — не дівчак!

Р о л я н и к

ЦЕ БУЛО ОДНІЄЇ СУБОТИ

Це було однієї суботи — коли тато не йшов до роботи. І була пречудова днина: тепла, сонячна, хоч і осіння. У цей день не було української школи. Вранці тато сказав Надійці й Миколі: „Ходімо, сьогодні у ліс по гриби!”

— Ходімо, ходімо, ходімо, ходімо! Ходімо, сьогодні у ліс по гриби! — підхопила Надійка й Микола. — Ми ще в ліс по гриби не ходили ніколи!

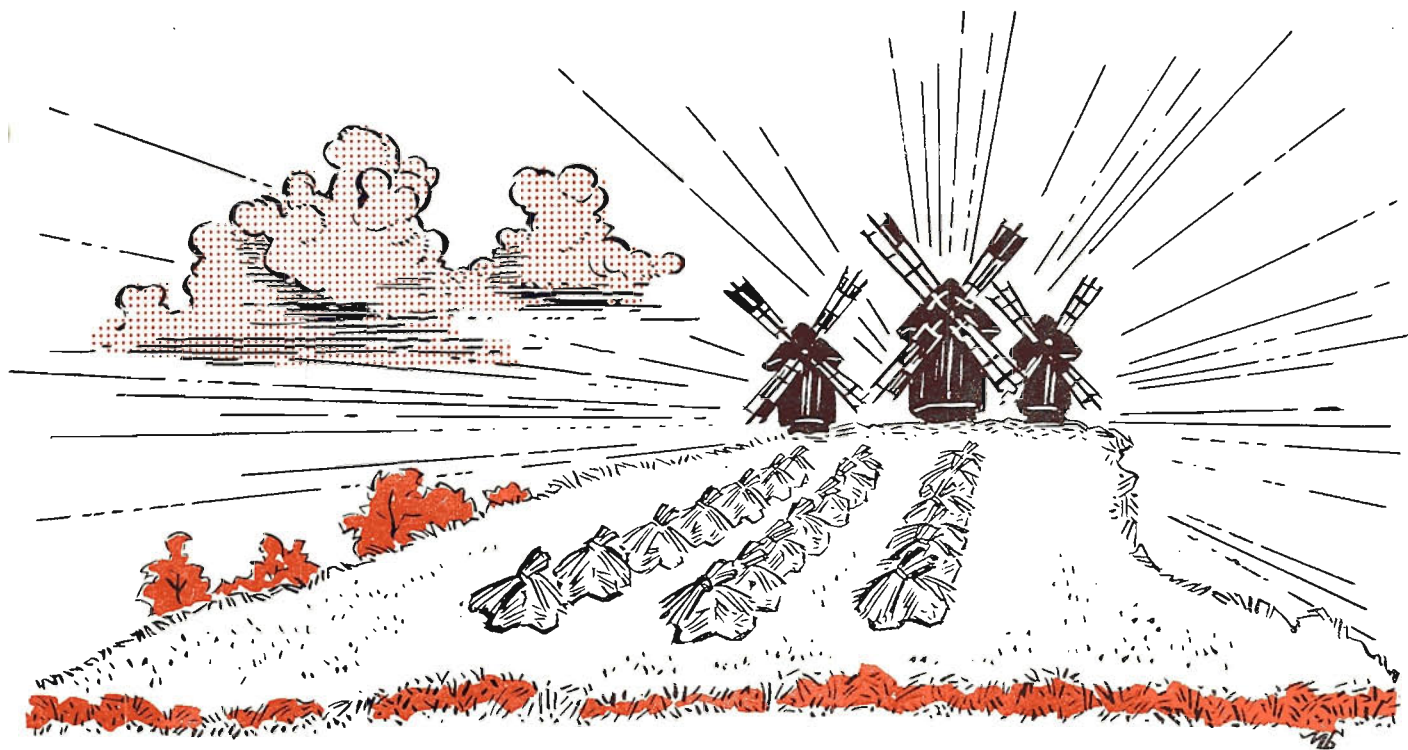
кожне знає із них, що сам зайчик-стрибайчик боїться усіх!

А грибів! А грибів! — Маслюки, сиріжки, підпеньки-опеньки — великі, середні і зовсім маленькі. Підпеньки й опеньки на ніжках тоненьких гуртами ростуть під пеньками і деревами. А ось сиріжка! У неї вже грубша й коротшенька ніжка. Там жовті лисички! Он білі гриби! — Збирають їх діти в свої козуби. Всі гриби! Крім отруйних.

І багато вони назбирали грибів. Були повні-преповні у всіх козуби. Як вони повернулись додому — загукали мамам: „Відчиняйте скоріше нам двері! Ми грибів принесли на вечір!”

Пояснення-словничок: **питво** — drink; **уважати** тут: припускати, бути переконаним (to assume); **козуб** — корсба з lika-деревної кори (bast-basket); **ромашка** — chamomile; **глід** — hawthorn; **шишка** — насіння чатинних дерев (conus); **лисичка** — тут: назва гриба (chanterelle); **сиріжка** — назва гриба (russula); **підпеньки, опеньки** — гриби, що ростуть довкола лнів, або на стовбурах дерев.

СКАРБ НА ПОЛІ

(Ілюстрація Миколи Бутовича)

Давним-давно десь у якомусь селі жив собі чоловік. Було в нього троє синів. Небагатий був, біля хати мав невелику нивку — оце все його поле. Не мав ні коня, ні плуга, поле обробляв лопатою, тяжко працював і так собі жив.

Минав рік за роком. Сини з малих хлопчиків виросли на гарних юнаків, але батько постарів, і кінець-кінцем прийшов йому час умирати. Покликав він синів до себе та й каже:

— Треба нам на віки розпрощатись. Усе, що було моє, тепер буде ваше — хата і нивка поля. Але це ще не все. Залишаю вам іще і скарб.

— Який скарб, тату? Де він, де? — запитали наввипередки сини.

— Там на полі... — батько простягнув руку до вікна, звідки було видно його нивку. Більше нічого не сказав, замовк, а ввечері вмер.

Поховали сини батька, посумували та й кажуть:

— Треба нам самим господарювати. Перше діло — знайти той скарб, що його залишив нам батько на полі. Алеж, батько ніколи про нього не згадував, як був здоровий. А, вмираючи, так ослаб, що, мабуть, уже не мав сили сказати, де той скарб закопаний.

— Тож самі шукаймо того скарбу! — сказав найстарший брат.

— Мусимо перекопати поле, то десь на той скарб натрапимо! — додав середущий.

— Отож купім ще дві лопати і втрьох берімось до роботи! — закінчив наймолодший.

Зараз на другий день удосвіта брати вийшли на поле й почали копати. Копали не тільки зверху, але й углиб, розбивали кожну грудку. Працювали до вечора, навіть не спочивали, бо все сподівалися, що горщик, повний золотих червінців, ось-ось заскреготить у котрогось під лопатою. На другий день знову вийшли на поле з лопатами. Так попрацювали цілий тиждень. Перекопали все своє поле, але скарбу не знайшли...

— Що воно таке? Невже пожартував собі з нас покійний батько? — дивувався наймолодший брат.

— А, може, забув, де заховав скарб? — додав середущий.

— Як би там не було, скарбу нема! — закінчив найстарший. — Не залишається нам ніщо інше, як засіяти поле зерном, бо на те воно й поле, щоб родило хліб.

Так і зробили, засіяли поле пшеницею, пішли весняні дошки, зерно гарно зійшло, і згодом виросла з нього така буйна пшениця, якої ніде не було.

Настали жнива. Брати скошили пшеницю. Кожне стебло аж угиналося під тяжким колосом, повним зерна. Поставили полукіпки густо одим коло одного і дивом дивувалися, який то в них небувалий урожай. А як вимолотили збіжжя, то забракло в них діжок і міхів, щоб усе це зерно зсипати.

ПИЛЬНИЙ ШКОЛЯРИК

Я, малий школяр,ик,
Рано все встаю,
Миюся, молюся,
І сніданок п'ю.

Книжечки та зшитки
В торбу покладу
І, як час настане,
Я до школи йду.

Вже дзвінок! На лавку
Я сідаю вмити
І вважаю пильно,
Що учитель вчить.

Школу полюбив я —
Як же ж не любить?
Тільки в школі можна
Розум просвітить.

Рідна школа й книжка —
Радість це моя,
Тож за них віддав би
Всі забави я.

Брати відміряли те зерно, що на хліб, і занесли в комору, а решту завезли на базар і продали. Взяли вони за пшеницю чималі гроші. Як їх полічили, то показалося, що буде за що і коня з возом прикупити і нову покрівлю на хаті справити.

— Гей, гей! загейкав на radoшах наймолодший брат. — Та це ж цілий скарб!

— Так, це правда! Алеж того скарбу, що нам покійний батько залишив, таки немає, — додав журливо середущий.

А найстарший подумав та й каже:

— Послухайте, братіки! Чи не мав наш покійний батько на гадці отого скарбу, коли казав, що залишає нам його на полі?

Тоді всім трьом братам нараз прояснилося в голові.

— Авжеж, що так! Мудрий батько, царство йому небесне, добре знав, що, як шукатимемо закопаного горщика з червінцями, то перекопаємо дбайливо все поле. А від того воно стане врожайне і буйно зародить, — сказав наймолодший брат.

— Не обманув нас батенько, не пожартував собі з нас, а таки справді залишив нам скарб на полі. А чи ж добрий урожай не є скарбом для хлібороба? — додав середущий.

— Ще й залишив нам науку, що, хто пильно працює, щиро старається, то така праця завжди принесе йому велику користь, — закінчив найстарший брат.

Переказав М. Маморський

Пояснення-словничок: нивка — шматок поля (field); скарбниця — treasure; наввипередки — trying to outrun each other; перекопати — to dig across; лопата — shovel; грудка (землі) — clod; червінець — давній золотий гріш; хліб — тут: збіжжя (grain, corn); пшениця — wheat; буйний — тут: рясний, густий; стебло — stem; колос — ear; полукіпок 30 снопів, укладених на полі в малу піраміду, щоб просохли (rick); діжка — дерев'яна бочка (tub, vet).

ДОБРИЙ МАТЕМАТИК

Учитель: — Якщо додаш 500, 38, 64 і поділиш через 52, що отримаєш?

Учень: — Неправильну відповідь.

Ч О М У ?

Степанко: — Чому ці люди раптом вийшли з ресторану?

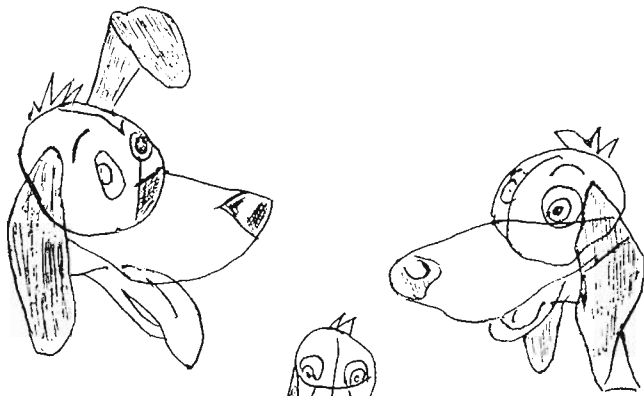
Михась: — Не знаю. Чому?

Степанко: — Вони саме скінчили їсти.

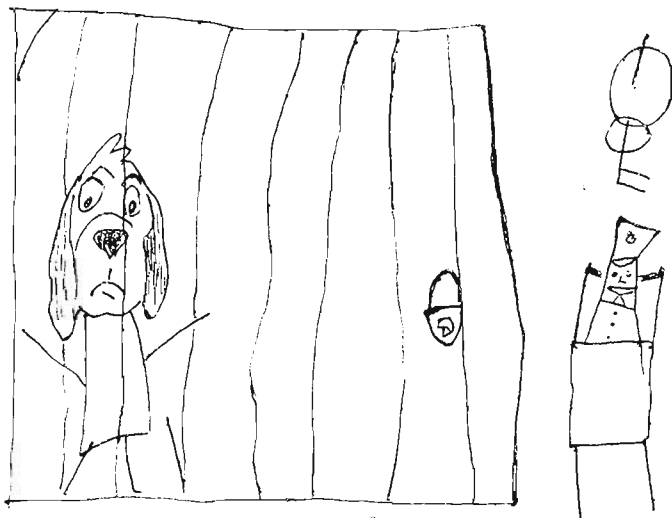
КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

Марко Брикович, 6 років з Мейопек, Н. Й. прислав ілюстровану казочку про родину песиків

Учень 1-ої класи української школи в Кошеайрині, Бразилія, Петро Сидорко прислав задачу на тему „Наш дім“, а учениця цієї самої школи Лукія Панкевич дві ілюстрації.

ТРИ ПЕСИКИ. ТАТО, МАМА І ХЛОПЧИК
ХЛОПЧИК ХОДИВ ДО ПЕРШОЇ КЛАСИ. ВІН
ПИСАВ ДОБРІ ЗАДАЧІ. МАМА КУПУВАЛА ІСТІ.
ТАТО ПРАЦЮВАВ. ХЛОПЧИК ПОМАГАВ МА-
МІ І ТАТОВІ. НАРИСУВАВ І НАПИСАВ.
МАРКО БРИКОВИЧ, 6 РОКІВ

ПЕСИК ВКРАВ КІСТКУ.
ПОЛІЦІЯ АРЕШТУВАЛА ПЕСИКА.
ПЕСИК НЕ ВЕРНУВСЯ ЗІ ШКОЛИ ДОДОМУ.
ТАТО І МАМА ЗНАЙШЛИ ПЕСИКА.
ПОЛІЦІЯ ПУСТИЛА ПЕСИКА. ВІН ВЗЯВ
КІСТКУ БО БУВ ГОЛОДНИЙ. МАРКО БРИКОВИЧ

Наш дім

З нашої родини живе 8 осіб;
Тато Мама чотири сестри і
двох братів. Кажемо наші хати
є містечко, город, вулиці і де-
рощі. А ми їмо садити квіти.
А до обіду ходимо на школу до
школи а по обіді працюємо з
татами на полі. А Ввечері до
обіду іду до церкви на відривку
а по обіді іду на танцю проти
маті.

Це написав учень 1-ої класи
Петро Сидорко.

Загорта Лукія Панкевич

Малюнас,
Біла тітка
Панкевич

Історична казка

БОГДАН-СИЧОВИЙ СТРИЛЕЦЬ BOHDAN-SICHOVY STRILETS

Ukrainian tale

РОЗДІЛ: XXXII: ЗАГРИМІЛА ВІЙНА:

CHARTER XXXII: THE RUMBLE OF THE WAR

Після нерівної боротьби Богдан подався до чорнокнижника:

— Надходить громова буря! — сказав Богдан. — Я мушу мати біля себе дванадцятьох побратимів!

After the uneven struggle, Bohdan went to see the sorcerer. "A storm is brewing," said Bohdan. "I must have sworn brothers!"

— Мої див-голуби знайдуть їх, де б вони не були, — відповів чорнокнижник, махнув рукою, і голуби полетіли.

"My pigeons will find them no matter where they are," replied the sorcerer. He waved his hand and the pigeons took off.

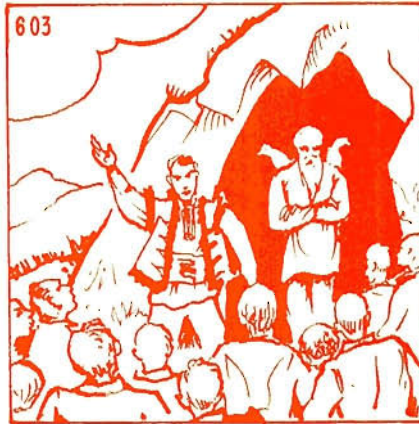
Коло підніж Карпат кинувся на першого голуба білий пугач, але не міг його здогнати.

At the foot of the Carpathians a white eagle owl attacked the first pigeon, but could not catch him.

А як другий і третій голуби перелетіли річку Збруч, на них напав червоний яструб, але вони сховались у хмарі.

And when the second and the third pigeons crossed over the Zbruch river a red hawk attacked them, but they disappeared in the clouds.

Минуло кілька тижнів, і перед печерою уставилося дванадцять побратимів.

— Ми готові, отамане!

After several weeks a group of 12 sworn brothers lined up in front of the cave. "We are ready, Otaman!"

Три дні повчав Богдан побратимів, що їм тепер слід робити.

For three days Bohdan spoke to his sworn brothers telling them what their tasks would be.

(Продовження буде)
(To be continued!)